

educebatur, quaeque olim in Palaestina et maxime in valle Jericho frequentia erant, a Turcis excisa et radicitus extirpata fuerant, conceditur Archiepiscopis Lusitaniae, ut in conficiendo sacro chrismate adhibere possint balsamum ex Brasilia aliisque novi Orbis Indiarumve regionibus allatum, eaque in re Pontifex suorum praedecessorum Pii IV. et Greg. XIII. exempla sequi se profitetur. Quorum sane Pontificum providentiam collaudat Morinus in suo opere posthumo de Sacramento Confirmationis p. 35. In Ecclesia graeca similiter Confirmationis Sacramentum confertur adhibito sacro unguento, quod compositum est ex oleo olivarum et balsamo ac insuper ex aliis fragrantium herbarum speciebus, quae sunt numero viginti tres, adjecta quoque aliqua vini portione. Praedictas omnes herbas odoriferas accurate enumerat Habert in librum pontificalem Ecclesiae graecae observat. 5. ad Ritus chrismatis, et Pater Berti tom. 7. suae Theologiae lib. 32. cap. 5., qui tamen subdit, difficile admodum sibi videri, omnes illas herbas ab Haberto indicatas sacro unguento a Graecis infundi, quum nonnullae ex illis incognitae sint, ita ut vix aliqua earum mentio extet in lexicis et in libris auctorum, qui de plantis herbisque tractarunt. Sed quidquid sit de his, quum antiquus sit usus commiscendi has herbas oleo et balsamo, intactus relictus est Ritus in monito, de quo nunc agimus; admonitis tantummodo Graecis, ne aliud quidpiam ad materiam Sacramenti necessarium putent praeter oleum et balsamum, utque proinde validam agnoscant hujus Sacramenti ministrationem, quae fiat cum oleo et balsamo ab Episcopo rite benedictis, etiamsi aliquae forte defuerint ex illis herbis, quae, juxta eorum Ritus, in sacri unguenti compositione admisceri solent.

Sapienter etiam et magna cum ratione in Synodo Zamosciae habita anno 1720 animadversum fuit a Patribus §. 2. de Confirmatione, quidquid herbarum balsamo adjiciatur, cavendum esse, „ut maxima pars chrismatis semper sit oleum balsamo mixtum.“

§. 45 (53). Expensa jam secunda parte tertii moniti nonnulla hic, appendicis loco, subnectemus, quae nec inopportuna nec a proposito aliena jure censi poterunt, quum et ejusdem Sacramenti Confirmationis doctrinam respiciant et ad Euchologii correctionem pertineant.

§. 46 (54). *Forma Sacramenti Confirmationis in graeca Ecclesia*, juxta communem receptamque sententiam, sequentibus verbis continetur: *Signaculum doni Sancti Spiritus*, quae verba pronunciantur ab eo, qui Sacramentum ministrat, dum suscipientis fronti cum sacro unguento Crucis signum imprimit, ut colligitur ex Canone 7. Constantinopolitani I. in Collectione Harduini tom. 1. pag. 811., utque ex illius Canonis verbis recte perpensis infert Bessarion sanctae rom. Ecclesiae Cardinalis in suo opusculo de Eucharistia, quod impressum habetur in bibliotheca Patrum edit. Lugdunen. tom. 26. pag. 765.: „Secunda oecumenica Synodus, verba, quae sacrum chrisma perficiunt, tradens in septimo Canone, ita inquit: Obsignantes, hoc est sacratissimo chrismate eos chrismantes, dicimus: *Signum doni Spiritus Sancti*, et haec verba, secundum eos, chrismatis Sacramentum perficiunt.“ Quamvis autem haec Cardinalis assertio oppugnata fuerit a Lupo in notis ad Canon. 95. Concilii Trullani, vix tamen erit, ut Lupi sententia plures inveniat suffragatores praesententia Cardinalis Bessarionis, ut optime advertit Arcudius lib. 2. c. 7., ubi post relatam Bessarionis effatum haec subdit: „Hactenus Bessarion, quo

certe, quae fiunt in Ecclesia Orientali circa Sacramentorum administrationem, praestantius callere poterat nemo.“ Arcudio consentit Goarius in notis ad Euchologium p. 301. Item Habert in suis notis ad Pontificale Graecorum Observat. 4. n. 2. Et omissis aliis, qui facile cumulari possent, satis hic erit afferre, quae habentur in Synodo Zamoseiae, ubi agitur de Sacramento Confirmationis: „Forma, quam probata et schismate ipso antiquiora laudant Euchologia, haec est: *Signaculum doni Spiritus Sancti, amen*: eaque semel dumtaxat simul cum ipsa unctione proferri debet.“

§. 47 (55). Celebre est in Ecclesia Graeca decretum s. Methodii Patriarchae Constantinopolitani, qui medio circiter nono saeculo floruit ac semper in id maxime incubuit, ut aberrantes ad sanctae unitatis gremium revocaret. In quo decreto quum illud statutum reperitur, ut, *qui ab Ecclesia desciverunt deinde ad illius sinum revertuntur*, sequenti ratione recipiantur: „Oratione completa, sacro unguento accepto, secundum baptizatorum consuetudinem, illum inungit, Crucis signo expresso in fronte et oculis et naribus et ore et duabus auribus et manibus et pectore et scapulis dicens: *Signaculum doni Spiritus Sancti*“: Hinc oritur magni sane momenti difficultas, dum alterutrum dicendum videtur, aut scilicet ea verba: *Signaculum doni Spiritus Sancti*, non esse in Ecclesia Graeca formam Sacramenti Confirmationis, aut in eadem Ecclesia Graeca Sacramentum hoc iterato conferri iis, qui jam semel ipsum et quidem valide susceperunt, si deinde, post apostasiae crimen, ad Ecclesiam reverti velint; quod sane contrarium est receptae sententiae, quae pro inviolabili regula habetur, ut Sacramenta, quae characterem imprimunt, iterari nequeant iis, qui semel valide ea sus-

ceperunt juxta definitionem Tridentinae Synodi sess. 7. de Sacramentis in genere Can. 9. Nec quicquam prod est confugere ad supra citatum Canonem 7. Concilii Constantinopolitani I., quo statuitur, ut sacro Chrismate reconcilientur Ariani, Macedoniani, Novatiani et Appollinaristae, quum ab haeresi conversi ad Ecclesiam sese recipiunt. Hujus namque Canonis sanctio praenominatos tantummodo haereticos respicit, qui Sacramentum Confirmationis aut nullo modo aut invalide conferebant. At s. Methodii, decretum generale est eosque omnes complectitur, qui post defectionem ad Ecclesiae sinum redire cupiunt. Quum autem in quibusdam Euchologiis, ubi de poenitentium reconciliatione agitur, eadem legantur praescripta, quae habentur in decreto s. Methodii, sequitur, ut eadem difficultas, quae circa decretum hujusmodi offenditur, in praedictis etiam Euchologiis occurrat.

§. 48 (56). Incredibile est quantopere se torqueant scriptorum ingenia, ut propositae difficultati satisfaciant. Sunt qui asserunt Decretum illud nequam conditum fuisse a s. Methodio Patriarcha Constantinopolitano 842, sed ab alio quodam Methodio Patriarcha schismatico, qui Urbis Regiae Sedem occupabat anno 1640. Sed quum Goarius in notis ad ipsum decretum, quas addidit ad Calcem Euchologii a se illustrati p. 698, testetur se complura vidisse monumenta temporibus hujusce Methodii antiquiora, quae illud ipsum decretum Sancto Methodio Patriarchae tribuunt, hoc satis est ad demonstrandam responsionis hujusce levitatem. Sunt alii, qui et admittunt verba illa: *Signaculum doni Spiritus Sancti*, esse formam Sacramenti Confirmationis, et agnoscunt, juxta decretum s. Methodii, quoties apostatae conversi in unitatem Ecclesiae recipiebantur, eadem verba proferri debuisse,

dum poenitentes sacro unguento ungebantur, sed tamen putant non ideo affirmari posse Sacramentum Confirmationis collatum fuisse iis, qui jam semel illud susceperant, quum ad collationem Sacramentorum necessaria sit intentio ministri; in ea autem unctione satis appareat non fuisse ministri intentionem, ut Sacramentum conferret, sed ut apostatam conversum Ecclesiae reconciliaret. Hac responsione utitur Du Hamel Theologiae tom. 6. edit. Paris. anno 1605 p. 383, eamque innuunt quoque Goarius in notis ad Eucholog. p. 598 §: *Verum potuisset*, Tournely in tractatu de Confirmatione circa finem, ubi ad objecta respondet p. 612 et seq. juxta editionem Paris. et Assemanus junior Codicis Liturgici lib. 3. de Confirmatione p. 63. Verum aliis pluribus responsio haec non probatur et praesertim Juvenino de Sacramentis dissert. 3. de Confirmatione quaest. 7. cap. 1. art. 1. §. 1., qui observat primo, nullum adduci graecum monumentum, ex quo inferri possit, eum, qui apostatam reconciliat, dum sacro unguento illum ungit et profert verba, quibus continetur forma Sacramenti Confirmationis, animum habere a collatione Sacramenti alienum; deinde: nequaquam recte agere, quinimmo peccare ministrum, qui Sacramenti materiam et formam ei applicat, qui eidem suscipiendo idoneus non est, etiamsi Sacramentum ei conferre non intendat. Alii denique advertentes, priorum saeculorum monumenta testari, in Occidentali Ecclesia reconciliatos aliquando fuisse apostatas per manuum impositionem, fatentur quidem nunc temporis vetitum esse Confirmationis Sacramentum iterato conferre iis, quibus semel valide collatum fuerit, at olim non ita se rem habuisse ajunt proindeque concludunt, non adeo mirum videri debere, si in decreto Sancti Methodii, quod

pertinet ad Orientalem Ecclesiam, praescribitur, ut apostatae reduces iterum Sacramento Chrismatis confirmentur, quantumvis alias id ipsum valide susceperint. At minime tutum est hoc etiam systema. Quum enim nonnulla ex indicatis monumentis diserte testentur, apostatas receptos fuisse *sola manuum impositione*, si quis hanc ipsam putat fuisse collationem Sacramenti Confirmationis, hoc probare tenetur, sola manuum impositione nullaque unctione adhibita, Sacramentum istud tunc temporis collatum fuisse. Si quis autem dixerit (quod aliquo etiam exemplo fulcire posset), una cum impositione manuum sacram quoque unctionem in hujusmodi poenitentium reconciliatione adhibitam fuisse, illud nihilominus, ad evincendam iterationem Sacramenti, ostendendum illi supererit, an aliqua et quatenam verborum formula proferri soleret ab eo, qui et manus imponebat et Chrismate ungebat. Marcus Rhemensis in tractatu de variis Capitibus Ecclesiae cap. 18. plures recenset species impositionis manuum. Hoc ipsum accurate praestitit auctor glossae in can. manus imposito, 1. quaest. 1. Duo celebres viri, Sirmondus in suo Antirhetica secundo cap. 5., et Morinus de Sacram. Confirm. cap. 12. p. 56 et iterum in tract. de Poenitentia lib. 9. cap. 9. et 10. existimant, impositionem manuum, de qua nunc loquimur, fuisse confirmatoriam. At Petrus Aurelius contendit eandem in reconciliandis haereticis adhibitam meram fuisse Caeremoniam, non vero alicujus Sacramenti collationem. Et hanc quidem sententiam amplectuntur Lupus in Can. 7. Constantinopolitanum tom. 2. p. 46 et seq. Arcudius lib. 2. cap. 18., Suarez in 3. part. Divi Thomae tom. 3. quaest. 72. disput. 34. sect. 1. §: Unde est tertia responsio et disput. 36. art. 11. sect. 3. §: Ad rationem dubitandi. Quapropter

Witasse in sua tract. de Sacram. Confirm. post relata monumenta omnia, quae alterutri opinioni favere possunt, denique p. 63 utramque in sua probabilitate relinquit; eademque prudentia se gerit auctor additionum ad Estium in lib. 4. sentent. dist. 5. §. 16. lit. B. p. 87.

§. 49 (57). Alia itaque ineunda est ratio, ut satisfiat praedictae difficultati, quae oritur ex decreto s. Methodii et ex his, quae in aliquibus Euchologiis, cohaerenter ad idem decretum, adnotata reperitur. Et primum quidem, quod ad decretum attinet, relatum idem legitur in Annalibus Ven. Cardinalis Baronii ad annum Christi 842 sed diverso plane modo, ac ab aliis refertur quamque a Nobis superius conscriptum fuit. In eo enim, quod refert Baronius, minime praescriptum legitur, ut in apostatae reconciliatione proferantur verba: *Signaculum doni Sancti Spiritus*, licet praescribatur unctio cum sacro unguento peragenda. E quamvis adhuc legatur: *Chrismate ungantur; ut solent inungi, qui baptizantur*; nihilominus (omisso etiam, quod aliqui satis versimiliter defendunt, haec verba addititia esse, iisdemque admissis, tamquam authenticis) eorum naturalis germanusque sensus is semper erit, ut in reconciliatione apostatae ungantur eadem corporis partes, quae inungi solent, quum post baptismum Confirmatio ministratur. Cumque nihil adjiciatur de prolatione verborum: *Signaculum doni Spiritus Sancti*, evanescit vis omnis propositae difficultatis. Accedit insuper, quod quum Legati a s. Nicolao Papa I. in Bulgariam missi Confirmationis Sacramentum iis contulissent, quibus jam idem a graecis Presbyteris ministratum fuerat, ob eam praecipue rationem, quod hujusmodi Presbyteri facultatem a Sede Apostolica non obtinuisent pro talis Sacramenti admini-

stratione, acerrimam adversus eos querelam instituit Photius in suis encyclicis literis, hoc illis vitio vertens, quod Sacramentum Chrismatis contulissent iis, qui jam semel confirmati fuerant. „Talem quis insaniam unquam audivit, quam isti mentecapti audere non dubitarunt, ut illos, qui semel Chrismate uncti sunt, iterum chrismarent, excelsa denique mysteria in nugas et derisum convertentes?“ Ex hoc autem aperte evincitur, s. Methodium in suo decreto minime statuisse aut voluisse, ut Sacramentum Chrismatis iterato ministraretur iis, qui jam antea confirmati fuerant, si forte post apostasiae crimen ad Ecclesiam redirent. Nam Photius, qui quadraginta circiter annis post mortem s. Methodii floruit quique pravi sane animi sed doctus et cautus homo semper habitus fuit, non id apostolicis Legatis adeo acriter objecisset, quod Sacramentum Chrismatis iterassent, si Methodius antea decrevisset aut ea mente fuisset, ut apostatae ad Ecclesiam redeuntes idem Sacramentum iterato susciperent; facile enim prospexisset hoc sibi responsum a Legatis redditum iri, se nihil ultra citrave egisse, quam quod Ecclesia Orientalis, ex decreto s. Methodii, servare consueverat, dum aberrantes in unitatem percipiebat.

§. 50 (58). Quod autem pertinet ad Euchologia, si in eorum aliquo praescriptum legitur, ut in poenitentium reconciliatione adhibeatur sacra unctio cum prolatione verborum: *Signaculum doni Sancti Spiritus*, id utique tribuendum est interpolationi schismaticorum, quibus a Theodoro Balsamone persuasum fuit, ut si quis Latinus ad Graecos commigraret, huic Sacramentum Confirmationis denuo conferendum esset, uti testatur Gregorius Protosyncellus in apologia adversus Marcum Ephesium in collectione Concil. Harduini tom. 9. p. 640. At enunciatae

formulae prolatio minime praescripta reperitur in quamplurimis manuscriptis Euchologiis, quae inspexit et recognovit vir summa fide dignus Joannes Matthaeus Cariophylus Cydonius, quem admodum refert Arcudius lib. 2. de Reformat. cap. 18.; quodque magni aestimandum est, nihil ejusmodi legitur in celebri Euchologio Cryptae Ferratae. Quare in Congregationibus super correctione Euchologii habitis tam sub Urbano VIII. quam nostris hisce temporibus, Nobis annuentibus, decretum fuit, ut in Euchologio, quod correctum typis edendum orat, Ritus reconciliationis poenitentium ad eam plane formam exigeretur, qua descriptum legitur in Euchologio Cryptae Ferratae: id quod est factum. Quum enim in Congregatione habita die 7. Jan. 1748 propositum fuisset dubium: *an corrigendus esset Ritus reconciliandi apostatas in unitatem Ecclesiae redeuntes ad formam in decreto Methodii traditam? Animadversum fuit*: unctionem eorum, qui reconciliantur, ibi quidem praescribi eo modo, quo unguuntur ii, qui baptizantur: sed ut in hujusmodi unctione peragenda proferri debeant verba: *Signaculum doni Spiritus Sancti*, id in paucis solummodo, iisque recentibus, Euchologiis adscriptum reperiri. Itaque in alia Congregatione habita die 18. sequentis mensis Februarii decretum fuit: „Corrigatur Euchologium impressum ad formam Euchologii Patriarchalis Cardinalis Bessarionis, nunc Cryptae Ferratae.“ Factaque Nobis relatione atque omnibus per Nos inspectis libratisque decretum idem approbatione nostra roboratum fuit. . .

Dat. Romae 1. Mart. 1756.

(Bull. Bened. XIV. t. IV. p. 225.)

De Ritibus observandis Graecorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni.

VV. FFr. Patriarchae Antiocheno Graecorum Melchitarum et omnibus ejusdem Ritus cathol. Episcopis eidem Patriarchae subjectis.

Benedictus PP. XIV.

§. 3. De ritibus et moribus Eccl. Graecae illud imprimis generatim statuendum decrevimus, nemini licuisse aut licere, quovis titulo et colore et quacumque auctoritate aut dignitate etiamsi Patriarchali aut Episcopali praefulgeat, quidquam innovare aut aliquid introducere, quod integram exactamque eorundem observationem imminuat. Hinc est, quod Euthymii olim Archiepiscopi Tyri et Sidonis, viri alioquin catholici rei que christianae propagandae studiosissimi, factum, alias ab hac Sede Apostolica de anno 1710 improbatum, iterum cogimur reprobare inductamque ab eo, auctoritate propria inconsultoque Romano Pontifice, nonnullarum Ecclesiae Graecae consuetudinum immutationem, revocamus atque irritam fuisse et esse decernimus omnesque imposterum et singulos Ecclesiae Graecae Ritus et mores a Patriarchis traditos omnino servari mandamus, specialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchae Antiocheno, ut eorum conservationi diligenter invigilet ac provideat, ne ulla novitas (unde confusionis ut plurimum et scandali occasio) in ipsis introducat: Permittentes solummodo eidem Patriarchae et Episcopis Catholicis in propriis diocesisibus facultatem corrigendi atque extirpandi abusus, si quos aut errore vulgi aut schismaticorum dolo sive saeculi vitio inter eos irrepsisse compererint vel etiam aliqua peculiaris pietatis exercitia admittendi ac probandi, si quae ad promovendam fide-

lium religionem apta et proficua prouderent in Domino judicaverint.

§. 4. Huic autem sanctioni generaliter a Nobis prolatae consentaneum est, ut illae consuetudines in specie, quae aliquam mutationem aut detrimentum subfuisse feruntur, in pristinum vigorem reducantur et restituantur.

§. 5. Cum itaque praedictus Cyrillus Patriarcha Antiochenus in quodam Episcoporum consessu de anno 1736 in Monte Libano habito, supra enunciati Euthymii Archiepiscopi exemplum aliqua ex parte sequendum sibi esse duxerit, ignorans vero, ut asseritur, Apostolicae Sedis decreta, quae ad ipsius petitionem anno 1732 prodierant (et quorum quidem executionem ab eodem in accipienda suae Dignitatis confirmatione in genere promissam, pro illius perspecta vitae officique religione et constanti in hanc Sanctam Sedem observantia, nunquam eum scienter praetermissurum fuisse, in animum inducimus), non solum sibi licere sed etiam *expedire putaverit, receptam Ecclesiae Graecae disciplinam circa jejunia immutare*: considerans nempe inopiam complurium suorum subditorum Graeco-Melchitarum, desertos Arabum pagos incolentium, ubi ciborum quadragesimalium maxima est penuria, magnam insuper severitatem ac diurnitatem abstinentiarum, quae in Ecclesia Graeca observantur, ubi nimirum, praeter jejunium Quadragesimae, quod in tota Ecclesia Paschalibus Resurrectionis Domini Festis apostolica institutione praemittitur, similis etiam quadraginta dierum abstinentia Natalitiae Christi solemnitati praecedit; tum alia demum ante Festum Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli totidem dies complectens, quot a Feria secunda post octavam Pentecostes ad eorumdem Apostolorum Festum intercurrunt: perpensens etiam relaxationem

disciplinae, quae per Euthymii decreta jam apud illas Gentes invaluerat, difficile posse ad veterem rigorem revocari: super tribus hujusmodi abstinentiis postremo loco recensitis, quoad omnes Incolas Pagorum Montanorum, perpetuo dispensans eas coarctaverit singulas ad unum diem immediate praecedentem enunciatis solemnitates Natalis Christi, Assumptionis B. M. V. et Martyrium ss. Apostolorum Petri et Pauli.

§. 6. Nos hujusmodi innovationem et abstinentiarum relaxationem et coarctationem in nimium detrimentum veteris Graecarum Ecclesiarum disciplinae vergere judicantes, licet alioquin, deficiente auctoritate Apostolicae Sedis, nullius roboris esse dignoscantur, eas tamen auctoritate Nostra expresse revocamus et nullum effectum imposterum habere neque ullatenus executioni mandari, sed omnia in pristinum restitui debere jubemus. Atque insuper in toto tractu Patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem a majoribus derivatam, abstinenti etiam qualibet Feria quarta et sexta per annum ab esu piscium, quae ab aliis quoque finitimis populis ejusdem Graeci Ritus exacte custoditur, indistincte servari praecipimus.

§. 7. Et nihilominus decreta Congregationis particularis de Propaganda Fide alias die 22. Jan. anni 1732 de ejusmodi rebus edita et a praedicto Patriarcha, ut asseritur, ignorata renovantes ac paterno animo commiserantes egestatem Fidelium Incolarum Libani et Anti-Libani et inopiam ciborum quadragesimalium, quae in plerisque locis illius tractus adesse fertur, ob quam saepe accidit, ut carnibus et lacticiis necessario vesci debeant, *indulgento statuimus, ut illaesa remanente etiam quoad illos generali lege de jejuniis et abstinentiis, a qua nemini liceat dispensationem in genere con-*

cedere, si tamen aliquando vera et gravis necessitas urgeat dispensandi cum aliquo coelu seu communitate, facultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchae Antiocheno, ut in singulos tantum annos, quibus eam necessitatem persistere cognoverit et non aliter nec alio modo hujusmodi dispensationem singulis praefatis communitatibus concedere possit, non omissis interim debitis cautionibus, per quas veterum Rituum neglectui et oblivioni sensim irrepenti occurrere posse, pro suo arbitrio et prudentia, existimaverit.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debere decrevimus in eo, quod respicit celebrationem Sacrosancti Missae Sacrificii, quod unicum in singulos dies super quolibet altari offerri veterum Sanctorum Ecclesiae Graecae Patrum praecepto et consuetudine traditum est; proptereaque minime indulgendum censuimus petitioni per eundem Patriarcham Nobis porrectae, qua postulaverat, ut ad satisfaciendum pietati Sacerdotum et multiplicibus fidelium oblationibus, praedictum Rituum antiquitate commendatum immutari permitteremus et in Ecclesiis Libani et Anti-Libani plures Missas eodem die super eodem altari offerendi Sacerdotibus fieret potestas, ac praeterea in Feriis Quadragesimae (quo tempore, exceptis diebus Sabbati et Dominicae, non nisi Praesantificatorum Missa in Graecis Ecclesiis celebratur) integrum Sacrificium peragendi facultatem concederemus. Quibus de rebus veteres Ecclesiae Graecae rubricas omnino servari earumque executionem Sacerdotibus inculcari mandamus, eliminata tamen ab opinione vulgi inepta credulitate, qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem indumentis et supellectilibus, quibus alius Sacer-

dos eodem die usus est, jejunii observantiam infringere.

§. 9. Permittimus tamen, juxta decretum latum die 31. Martii 1729 ab aliquibus ex Ven. Fratribus nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, ut alia altaria in loco Ecclesiae apto erigi possint. Si autem altarium numerus celebrantium et offerentium multitudini non respondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujusmodi consuetudo viget, super eodem altari unicum Episcopo vel alio Sacerdote Sacrificium peragente concelebrare, ita tamen, ut sacris vestibus more celebrantium induti unusquisque totam Liturgiam integre recitet et verba consecrationis proferat, perinde ac si Sacrosanctum Sacrificium singulatim conficerent.

§. 10. Hujusmodi autem Sacrificii singuli Sacerdotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent, licite valeant applicare. Quod si secundae et ulteriores oblationes pro ejusdem Sacrificii applicatione superaddantur, Sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur monere fideles posteriore loco offerentes de aliis oblationibus ad eundem finem acceptis; et nisi iidem offerentes unica Missae celebratione se voti compotes fore declarent, sciat se unico Sacrificio plurimum voluntati minime satisfacturum. Eorum vero mentem, qui pro Sacrificio obtulerunt, nunquam a Sacerdotibus impletum iri declaramus per solam adjectionem particularum et commemorationem, quae in panis preparatione ante Missae Sacrificium fieri solet: cum omnino necessaria sit integra concelebratio, nisi de eorumdem offerentium voluntate aliter fiat.

§. 11. Ut autem a Sacerdotibus Graeco-Melchitis in Sacris Mysteriis peragendis una et eadem Caeremoniarum ratio iidemque Ritus serventur et ne aliqua

sensim in iisdem obrepit difformitas, mandavimus typis Congregationis de Propaganda fide imprimi Missale ad usum illorum Ecclesiae juxta rubricas remotissima antiquitate firmatas, quod, absoluta editione sacrorum Librorum Ritus Coptici, qui sub praelo sunt, incessanter impleri curabimus.

Die 24. Dec. 1743.

(Bull. Bened. XIV. t. I. p. 290. §. 3—11.)

Definitio quorundam articulo-
rum circa Ritus Graecorum.

Innocentius PP. IV. Venerabili Fratri
Episcopo Tusculano Apostolicae Sedis
legato salutem et apostolicam
benedictionem.

Sub catholicae professione fidei atque cultu consistere ac proficere universos caeteris nostrae mentis desiderabilibus praeferebant illud tanquam acceptabilius pleniori desiderio cupimus et ad hoc velut operativum salutis praecipuum intimis affectibus anxius aspiramus. Haec inquam unio sive connexio cordi nostro inaestimabilis gaudii rorem infunderet, si veras gentium nationes ejusdem observantiae fidei in unum acceptabilem Christo populum adunarent. Id utique anxiae nostrae mentis ardorem affluentis laetitiae refrigeraret irriguo, si omnes, quos olim in unum catholicum gregem ovile collegit Dominus, cum multi ab eo discesserint, in idem individuum collegium unius pastoris solidaret magisterium et custodia communiret. Oh si Orientalibus Oriens ex alto luceret et sui luminis illustratione ipsos ad catholicam reduceret unitatem, ut cum reliquis orthodoxis in unius aulae collecti gremio de matris Ecclesiae ubere fluente doctrinae salutaris haurirent! Tunc ipsi Ecclesiae proveniret magnum et desiderabile salutare, tunc ejus uterus sobole geminata concreveret, tunc

Orientalibus oriretur superae illuminationis aurora; tunc eis claresceret Lucifer veritatis; tunc per universam Ecclesiam inundantis gaudii erumperet plenitudo; tunc exultatione nimia claresceret totus orbis, quia valde bonum et jucundum existeret fratres simul in domo Domini habitare; tunc eadem Ecclesia multiplicata laetitia novae jucunditatis canticum personaret.

§. 1. Verum quia nonnulli Graecorum jamdudum ad devotionem Sedis Apostolicae redeuntes ei reverenter obediunt et intendunt, licet et expedit, ut mores ac Ritus eorum, quantum cum Deo possumus, tolerantibus, ipsos in Ecclesiae Romanae obedientia praeservemus. Quamquam in his, quae animarum periculum parerent vel honestati ecclesiasticae derogarent, nec debeamus illis deferre aliquatenus nec velimus.

§. 2. Sane inter venerabilem fratrem nostrum Archiepiscopum Nicosien. et ejus suffraganeos latinos ex parte una et Episcopos graecos regni Cypri ex altera de quibusdam certis articulis discordiam et turbationem fore subortam et eorumdem tenorem articulo-
rum ac responsiones ipsorum Graecorum ad illos nobis, ut melius possemus instrui super eis, plene ac provide per tuas literas intimasti, sollicitè requirendo, ut providere super hoc apostolica diligentia curarem.

§. 3. Nos autem literis ipsis affectuose receptis, earum seriem et ipsos articulos ac responsiones easdem et caetera, quae continebantur in illis, una cum fratribus nostris perlegimus et intelleximus diligenter, prudentiam tuam multipliciter in Domino commendantes et meditantes ac deliberantes super his, prout rei qualitas exigebat.

§. 4. Circa haec itaque sic deliberatio nostra resedit, ut Graeci ejusdem regni in unctionibus, quae circa